

Text: Joz 2,1-24

Datum: 10. července 2016

Kazatel: Filip Čapek

Vyprávění z druhé kapitoly knihy Jozue je známé. Je to příběh o naději, která má své zvláštnosti. Není – jak je zřetelné – nadějí pro všechny. Poslové, vlastně tak trochu vetřelci, ze společenství Izraele vstupují do cizí země a nalézají útočiště u prostitutky jménem Rachab. Protože jsme zaujatí čtenáři, co fandí už dlouhá léta, ne-li rovnou celý život, Božimu lidu, považujeme vše za smysluplné: Muži musejí prozkoumat mocné město Jericho a že skončili zrovna u nevěstky, tak to asi chtěl sám Bůh. Ostatně, kolem Ježíše o nějaké to tisíciletí se to podobnými profesemi jen hemží a lidi to dost nadzvedává, a přitom to má podobou logiku. Kristus hovoří s prostitutkami, výběřčími daní, nezdráhá se riskovat kontakt i se stíženými jinými chorobami včetně malomocenství. Zkrátka to tak je, a navíc se Rachab dostává v Matoušově evangeliu do Ježíšova rodokmenu jako doklad, že před Hospodinem nic není nemožné. Jen je to celé přeci jenom trochu podivné. Zvědové jednají potají, druzí nesmí vědět o jejich existenci. Proto se skrývají a nakonec končí pod hromadou nějakého roští na střeše domu při městských hradbách, aby mohli včas zmizet a zachránit si holý život. Jejich záchrana znamená zkázu pro jiné.

Přiznejme si, že příběh a to, co po něm následuje, má skutečně své problémy a ostré hrany. Co se chystá Izrael provést není nic jiného než zábor země, okupace, anexe, dobytí něčeho, co Božimu lidu původně nepatřilo, protože v dané zemi sídlila celá řada jiných národů. Zaslíbená země *nebyla* prázdná, takže na potíže je zaděláno a trvá to dodnes. Že to je skutečně problém, to se ukazuje téměř každý den při pohledu na zprávy. Palestinci někde bydlí, tu se poblíž přistěhuje skupina Izraelců, vybudují osadu a začíná potíž; střety, násilí, atentáty, odvěta v podání armády, zmar a nezřídka i smrt. Potíže mají původní obyvatelé, protože nechtějí pochopit, že země – teď s velkým Z – je zemí, kterou dává svému lidu Hospodin. Už to tak přece udělal za Jozua, pak na počátku 20. století, když Židé přehali ze všech koutů světa, zvláště z nepřátelské Evropy, tedy také od nás, zpět do 'své' země. Teď se vlastně neděje nic nového. Nechme stranou, že příběh o obsazení země se stal i manuálem pro Evropany, jak se vypořádat s původními národy Afriky, Ameriky, Asie, a že kdyby byli v Antarktidě lidé, nebylo by to bývalo jiné.

Co s tím vším? Dělat, že nic anebo se pokusit o záchranu příběhu o zemi? Jak s biblickým vyprávěním naložit? Jedním slovem, které by nám mohlo pomoci, je *extrakce*. Jde o vyjmutí něčeho z většího celku, většinou toho, co tam nepatří, ale ne nezbytně. Proto zubaři mluví například o extrakci osmičky. Chemici zase získávají extrakcí nebo také vyluhováním potřebné látky. V posledních letech se slovo extrakce dostalo i do filmové tvorby. Zvláště, když jde o válečnou tematiku, konflikty, špionáž nebo něco podobného, se slovo extrakce objevuje jako čarovné slůvko pro záchranu zvědů, zajatců, prominentů, ohrožených jedinců a

podobně.

Sestry a bratři, co se zvědy, nevěstkou Rachab a chystanými plány na zničení Jericha? Jak 'vyextrahovat' dobrou zvěst ze zprávy, která v sobě skrývá nádech budoucí zkázy? Co je na druhé kapitole knihy Jozue pozitivní? První dobrou zprávou je, že k Bohu mají lidé stejně blízko nehlédě na to, kdo a co jsou. Nevěstka Rachab je dokladem Boží milosti, která překonává každou hranici. Totéž činí Kristus, jak už jsme slyšeli, když je tato žena jednou z jeho dávných příbuzných. Proto jsme pomyslnou součástí jeho rodokmenu, jeho církve i my. On je naší hlavou a my jeho tělem rozprostřeném po celém světě ve všech národech, generacích i rasách.

Druhou dobrou zprávou, která s první souvisí, je zvláštní skrytá otevřenost. Hradby města Jericha byly zavřeny, přesto se Hospodin dostal dovnitř prostřednictvím ne zrovna příkladných lidí. Ti dva zvědové nehráli s otevřenými kartami, byli to sotva misionáři, co nabízejí víru, naději a lásku. A Rachab, osoba na pokraji společnosti, společnice na pár minut bez závazku také nestojí v pomyslné hierarchii těch správných zrovna vysoko. A přesto tito tři lidé slouží jako příklad otevřenosti. Ne vlastní, ale skryté, přicházející od Hospodina jako zárodek něčeho slibnějšího, než co na první pohled vidíme. To je dobrá zpráva uprostřed intrik, špíny, násilí a beznaděje. Bůh převrací všechna očekávání naruby, slouží mu lotři i dobří, darebáci i ti, co se za darebáky nepovažují.

Sestry a bratři, třetí dobrou zprávou – přestože nesnadnou k přijetí – co se skrývá mezi řádky našeho dnešního příběhu, je, že sami nevíme, co je dobré, a *musíme* se sklopenými hlavami přiznat, že to tak je. Stejně tak si musíme uvědomit, že nezachraňujeme my sami sebe nebo druhé, ale sám Bůh. Tehdy zvědy i Rachab, dnes nás. On je Dárce dobrých událostí i dobrých zpráv, jakkoli se můžou zdát nesrozumitelné. On sám je Dárcem smyslu, jemu patří naše díky nyní i navěky. **Amen.**